

пжлно паква сждба ще да постигне Мария Ивановна и сжрцето ми трѣпереше.

— Господарю Иванъ Кузмичъ! казахъ азъ на командантинътъ. — Че нашата длѣжностъ е да вардиме крѣпостъта си до послѣднѣото издихание, за това нѣма и какво да са говори. Но трѣба да са помисли и за безопасностъта на жените. Испроводете ги въ Оренбургъ, ако пжтътъ е още свободенъ, или въ нѣкоя отдалеченна крѣпостъ, дѣто злодѣецътъ не може да достигне.

Иванъ Кузмичъ са обжрна камъ жената си и каза ѣ: «Я чуй ма, майко! Наистина, да ви не испроводиме ли нейдѣ по-далечъ, дорде са ние расправимъ съ тоя бунтовникъ?»

— Е, празна работа! каза тя. — А дѣ има та-квази крѣпостъ, въ която злодѣйците да не отидатъ! А защо да са не надѣяме на Бѣлогорската? Хвала богу, дваисетъ и втора година живѣемъ вече въ нея. Видѣхме и башкирци, и киргизци. Може би и на Пугачова ще да видиме работата!

— Е, майко, каза Иванъ Кузмичъ. — Ако са надѣяшъ на нашата крѣпостъ, то остани. Но съ Маша какво да правимъ? Добре, ако я увардимъ, или ако дочѣкаме неприятельтъ както трѣба; а ако пакъ злодѣйците превзематъ крѣпостъта?

— Е, тогава. . .

Тука Василиса Егоровна замжнка и мжлна съ твжрде голѣмо волнение.

— Не, Василиса Егоровна, продължи командантинътъ, като забѣлжжи, че неговите думи подѣйствуваха може би прѣвъ пжтъ презъ животътъ му. Да остане Маша тука не бива. Да я испроводиме въ Оренбургъ при кржсница ѣ. Тамъ има доста войска и топове, па и стѣ-